

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/160/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214781
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214781.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/252/2012-112 zo dňa 20. decembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

N a r i a d ť u j e okresnému súdu vykonať opravu označenia žalobcu v úvodnej časti rozsudku tak, že správne má znieť: POHOTOVOSTĚ, a. s., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/252/2012-112 zo dňa 20. 12. 2013 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobou podanou na súde sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a sumy 605 eur z titulu nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Martin, ktorý nerozhodol o poverení súdneho exekútora v zákonnej 15-dňovej lehote.

V prvom rade súd uviedol, že mu v prejednaní veci nebránila z pohľadu zákonného sudcu žiadna preukážka. Vzhľadom na konštatovania žalobcu v jeho opakovaných podaniach vo všetkých sporoch žalobcu uznesením vydaným podľa zákona NR SR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti a súčasne predložil vec s vyjadrením zákonnej sudkyne krajskému súdu, ako súdu nadriadenému v zmysle § 16 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Zákonná sudkyňa, prejednávajúca predmetnú vec sa vo veci necítila zaujatá, nakoľko v konkrétnej exekučnej veci, z ktorej mala žalobcovi vzniknúť škoda nekonala a krajský súd svojimi uzneseniami po odvolaní žalobcu jednak zrušil uznesenie okresného súdu, ktorým bola uložená povinnosť žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti zákonného sudcu s odôvodnením, že z odvolania žalobcu nevyplýva, že podal námietku zaujatosti (čo žalobca v odvolaní výslovne uviedol) a súčasne vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia o námietke zaujatosti, keďže vzhľadom na konštatovanie žalobcu v odvolaní proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za vznesenie námietky žalobca výslovne uviedol, že nepodal námietku zaujatosti. Z popísanej situácie preto nie sú právne dôvody pre to, aby nadriadený súd konal, vzhľadom na konštatovanie zákonnej sudkyne, že sa vo veci

necíti zaujatá a vzhľadom na konštatovanie žalobcu v odvolaní voči vyššie uvádzanému uzneseniu, že námietku zaujatosti zákonného sudcu nepodal.

Vzhľadom na uvedené neboli dôvody pre zrušenie už nariadeného pojednávania a súd vykonal pojednávanie v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorý bol rovnako ako žalovaná strana na pojednávanie riadne a včas predvolaný. Žalobu žalobcu na pojednávaní prejednal, pričom v rámci dokazovania sa oboznámil s celým spisovým materiálom a podstatným obsahom spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/2056/2010 (sp. zn. Ex 2884/2010 Exekútorského úradu súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého).

Návrh žalobu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 01. 01. 2013. Z príslušného exekučného spisu síce vyplýva, že exekučný súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote predpokladanej ust. § 44 ods. 2 zákon NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“) platného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010, avšak neurobil tak svojvoľne alebo v dôsledku zbytočných prietáhov v konaní. Predovšetkým bolo preukázané, že exekučný súd oprávnenne skúmal z vyžiadaného spisu rozhodcovského súdu aj skutočnosť, či rozhodcovský rozsudok nebol vydaný v spotrebiteľskej veci a následne vyzval súdneho exekútora na odstránenie väd návrhu na začatie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie potom, čo zistil, že je exekučný titul, pokiaľ ide o vymáhanú istinu, v rozpore s návrhom na vykonanie exekúcie a so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Napriek tomu, že žiadosť súdu bola exekútorovi doručená 20. 09. 2010, exekútor na ňu reagoval a to napriek urgencii, doručenej mu 15. 11. 2010 až dňa 06. 12. 2010. Podľa presvedčenia súdu tak prietahy v konaní neboli spôsobené nekoncentrovanou činnosťou exekučného súdu, ale naopak v dôsledku nekonania zvoleného exekútora, ktorý nereagoval na dôvodné výzvy súdu a neodstránil vady návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak, aby tieto podania boli v súlade s vydaným exekučným titulom. V tomto prípade sa tiež súd stotožnil s argumentáciou žalovanej strany, uvedenej v jej vyjadrení došlom na súd 02. 12. 2013, na ktorú v plnom rozsahu odkazuje. Navyše konštatoval, že žalobca nepreukázal vznik a výšku škody a ani nemajetkovú ujmu, ako protiprávny následok tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu.

Pokiaľ žalobca v podaní zo dňa 12. 12. 2013 predložil návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorým chce vyčíslit' výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaný, súd takýto dôkaz neprípustil. Návrh na doplnenie dokazovania takýmto znaleckým posudkom zamietol. Postupoval takto jednak vzhľadom na skutočnosť, že nezistil prietahy v konaní, ktoré by bolo možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup exekučného súdu a za takýchto okolností preukazovanie výšky škody javí sa byť nadbytočné, navyše žalobca nezodôvodnil a nepreukázal, komu zadal vypracovanie takéhoto znaleckého posudku, v akej dobe by mal byť vypracovaný a v akom časovom horizonte by ho dokázal doplniť do spisu, teda, že tvrdenia žalobcu o predmetnom znaleckom posudku nie sú len zámerom žalobcu, a nie sú účelovým preťahovaním konaní, ktoré by mohlo spôsobiť v konaní prietahy, ktoré žalobca súdu, ako súdu exekučnému, vo svojich žalobách rovnakého typu vyčíta.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods.1 O. s. p. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, a preto by mu v zmysle predmetného zákonného ustanovenia patrila náhrada účelne vynaložených trov konania, keďže však žalovaný v konaní vznik trov nepreukázal o trovách rozhodol tak, že žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto

nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súdu zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a

správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložil ďalšie dôkazy.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 14 spisu). Zákonná sudkyňa vo veci odvolaciemu súdu vec z dôvodu zaujatosti nepredložila lebo sa necítila zaujatá, a to ani pre pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (č.l. 16 spisu).

V tejto súvislosti preto odvolací súd posúdil nedôvodnosť námietky žalobcu, že vo veci konal vylúčený sudca a uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským, či iným obdobným vzťahom, ktorému na roveň môže byť v konkrétnom prípade postavený vzťah priateľský alebo naopak nepriateľský. Teda predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je jeho určitý kvalifikovaný pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti v konkrétnom prípade. V danom prípade tieto skutočnosti zistené neboli. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaný je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju

funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Preskúmaním spisového materiálu na vec sa vzťahujúceho, bolo zistené, že na deň 20. 12. 2013 vo veci súd nariadil pojednávanie, pričom dňa 12. 12. 2013 o 13.25 hod. doručil žalobca návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pričom poukázal na ust. § 15 ods.1 O. s. p. Nakoľko (ako už bolo uvedené vyššie) neboli v prejednávanej veci zistené okolnosti, ktoré by predstavovali relevantné dôvody na vylúčenie konajúcej sudkyne z pojednávania a rozhodovania v súdnej veci, odvolací súd uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné.

K skutočnosti, že žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného odvolací súd uvádza, že vyjadrenie žalovaného bolo doručené súdu dňa 02. 12. 2013. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd nezaložil svoje rozhodnutie na námietke premlčania, ktorú žalovaný vo vyjadrení k návrhu vzniesol, ale na skutočnostiach, ktoré zistil z obsahu spisu sp. zn. 17Er/2056/2010 a ktoré boli rozhodujúce pre právne posúdenie prejednávanej veci. To znamená, že i keby nedoručenie vyjadrenia žalovaného k žalobe bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 20. 12. 2013. Splnomocnený zástupca žalobcu predvolanie prevzal dňa 20. 11. 2013 (č. l. 89 spisu). Tým, že na pojednávanie sa žalobca ani jeho zástupca nedostavili potom neobstojí jeho námietka, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 20. 12. 2013 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Tým si žalobca a jeho právny zástupca sami zmariť možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

V prejednávanej veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadaval o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakovane uvedené vyššie) nebol dôvodný.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka žalobcu je nepravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 20. 12. 2013, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť.

Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania lebo žalobca v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Odvolačný súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia síce nebola dodržaná ale tvrdenia žalobcu o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa rozhodlo s omeškaním viac ako 11 mesiacov sa však ukázalo ako nepravdivé. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto je nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd. Nakoľko okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol i argumenty vo vzťahu k nepreukázaniu existencie škody a nemajetkovej ujmy, s týmito sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Podľa ust. § 222 ods. 3 O. s. p. za podmienok ust. § 164 O. s. p. odvolací súd nariadil okresnému súdu opravu označenia žalobcu v úvodnej časti rozsudku. Okresný súd uviedol právnu formu spoločnosti „a.s.“ pričom správne má byť „s. r. o“.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.